

**ΚΡΙΣΗ
ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ
ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ**

Αρτα Γενάρης 2013

Αποτελούμε μια συλλογικότητα ανέργων και επισφαλώς εργαζομένων, ενάντια στο καπιταλιστικό σύστημα και σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης. Στις λογικές της εκμετάλλευσης, του ρατσισμού, της καταστολής και του φασισμού που επιβάλλονται από το κράτος και τους θεσμούς του (δυνάμεις καταστολής, δικαιοσύνη, εργατοπατέρες, αφεντικά, κεφάλαιο) και με την αρωγή των εκφραστών του (κόμματα, αστικά ΜΜΕ), είναι ανάγκη να υπάρξει αντίλογος. Η παρουσία μπροσούρα είναι η οπτική μας για την οικονομική κρίση και την όξυνση του ρατσισμού. Έχοντας γνώση συναφών ιστορικών γεγονότων, τόσο στην Ελλάδα όσο και παγκόσμια, και θεωρώντας μας κομμάτι και συνέχεια του ταξικού ανταγωνισμού, ευελπιστούμε η ανάλυση μας να αποτελέσει αιτία διαλόγου, περαιτέρω εμβάθυνσης και κυρίως εργαλείο στη δράση για την καταστροφή του συστήματος...

Η συγκεκριμένη συνέλευση λειτουργεί ισότιμα, αντί-ιεραρχικά, αδιαμεσολάβητα και μακριά από λογικές ανάθεσης. Θεωρούμε ότι οι συγκεκριμένες δομές, μαζί με τις έννοιες του συλλογικού αγώνα και της αυτοοργάνωσης, είναι αναγκαία για μια ζωή με αξιοπρέπεια.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ... Ο ΤΑΞΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Το παρόν έντυπο διανέμεται δωρεάν. Ακριβά κοστίζει η πολιτική απάθεια και αδράνεια. Τα κείμενα ή μέρος αυτών μπορούν να χρησιμοποιηθούν μόνο για κινηματική χρήση.

Βασικό αντικείμενο ανάλυσης στην πλειοψηφία των συζητήσεων τα τελευταία χρόνια είναι η κρίση, οι συνέπειες της και που θα μας οδηγήσει. Τι είναι όμως κρίση; Είναι ένα νέο φαινόμενο ή κάτι που ενυπάρχει στο καπιταλιστικό σύστημα; Είναι τεχνητή ή όχι; Τι οδήγησε σε αυτή; Πώς μπορεί να ξεπεραστεί; Θέλοντας να δώσουμε κάποιες απαντήσεις στα παραπάνω ερωτήματα επιδιώκουμε μία, όχι λεπτομερή¹, ανάλυση κάποιων επιμέρους ζητημάτων για να κατανοήσουμε ένα φαινόμενο που βρίσκεται εν εξελίξει, παρουσιάζοντας καινούργια στοιχεία που οφείλουν να γίνουν αντικείμενο επεξεργασίας.

Οι κρίσεις ως δομικό στοιχείο του καπιταλισμού

Αυτό που εξαρχής πρέπει να γίνει κατανοητό είναι ότι οι κρίσεις αποτελούν δομικό στοιχείο του καπιταλιστικού συστήματος, προερχόμενες από τις εσωτερικές του εντάσεις και αντιφάσεις (η σχέση εργασίας-κεφαλαίου, η αξία χρήσης με την ανταλλακτική αξία, καθώς και η σχέση παραγωγής-κατανάλωσης είναι κάποιες από αυτές).

Εκατοντάδες κρίσεις, μικρότερες ή μεγαλύτερες, τοπικές ή παγκόσμιες, εκδηλώθηκαν στο πέρασμα των ετών. Από την πρώτη παγκόσμια καπιταλιστική κρίση το 1857, το “κραχ” του 1929, την πετρελαϊκή κρίση της δεκαετίας του ’70, τη χρηματιστηριακή κρίση του 1987 έως και τη σημερινή, κοινό συμπέρασμα όλων είναι τα όρια που έχει κάθε φορά ο τρόπος λειτουργίας του συστήματος. Τα όρια αυτά αφορούν κυρίως την τελμάτωση της κερδοφορίας των κατόχων των μέσων παραγωγής. Φυσικά, κάθε κρίση έχει και τα δικά της ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, τα οποία πρέπει να κατανοήσουμε με στόχο τη δημιουργία όσο το δυνατόν καλύτερου “οπλοστασίου” στην αντιπαράθεση μας με αυτό το σύστημα. Σε μια σχηματική ανάλυση του τρόπου λειτουργίας του καπιταλισμού, θα δούμε, καταρχάς, το αφεντικό να προσλαμβάνει τον εργαζόμενο επιδιώκοντας να τον πληρώνει πάντα με το χαμηλότερο δυνατό μισθό για αυτόν. Περνώντας στο στάδιο της παραγωγής βλέπουμε ότι η αξία του παραγόμενου προϊόντος είναι πάντα μεγαλύτερη από το μισθό του εργαζομένου. Η διαφορά μεταξύ της αξίας που κοστίζει το παραγόμενο προϊόν (τιμή) με την αξία της εργατικής δύναμης που το παρήγαγε (μισθός) αποτελεί την υπεραξία (κέρδος) που καρπώνεται το αφεντικό

με τη μορφή του χρήματος μέσω της αγοράς του παραγόμενου προϊόντος (κατανάλωση). Τι συμβαίνει όμως, όταν η παραγωγή ξεπερνά την δυνατότητα κατανάλωσης; Εδώ έρχεται η έννοια του δανείου να δώσει τη λύση για το σύστημα δημιουργώντας, σε βάθος χρόνου, μια πραγματικότητα όπου η πραγματική (εγχρήματη) οικονομία υστερεί κατά πολύ της, παγκοσμιοποιημένης πλέον, χρηματοπιστωτικής.

Η εκδήλωση της σημερινής παγκόσμιας κρίσης

Ετσι, ερχόμαστε στην πρώτη σοβαρή εκδήλωση της τωρινής κρίσης, στις Η.Π.Α. Οι τράπεζες εκεί χορηγούν για χρόνια στεγαστικά δάνεια με τις τιμές των ακινήτων να αυξάνονται συνεχώς. Στο βωμό του κινητηρίου μοχλού του συστήματος, του κέρδους, δίνουν δάνεια ακόμη και σε ανθρώπους με καμία δυνατότητα αποπληρωμής. Τα επισφαλή αυτά δάνεια, με τακτικές όπως τα CDS² και η τιτλοποίηση, γίνονται πακέτα που περνούν στο χρηματιστήριο και κατ' επέκταση στη διεθνή αγορά, με τη μορφή παραγώγων, αυξάνοντας τα κέρδη. Τραπεζίτες, μεσίτες, χρηματιστές είναι όλοι χαρούμενοι! Όμως, το 2008 τα χαμόγελα σταματούν. Η αδυναμία αποπληρωμής παίρνει τη μορφή χιονοστιβάδας παρασύροντας τα πάντα στο διάβα της. Σε μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία το πλήγμα είναι παγκόσμιο. Ο διογκωμένος χρηματοπιστωτικός τομέας, απόρροια της αναζήτησης κερδών πέρα από τη πραγματική οικονομία με την αρωγή του επικρατούντος νεοφιλελευθερισμού και της αυξανόμενης λεηλασίας των πραγματικών δημιουργών του πλούτου (και δεν εννοούμε τα αφεντικά και τα τσιράκια τους, αλλά τους εργαζόμενους, ανέργους, συνταξιούχους) αποδεικνύεται γίγαντας με πήλινα πόδια. Το τραπεζικό σύστημα βρίσκεται σε πανικό. Οι νεοφιλελεύθερες λογικές³ σε αυτή την περίπτωση πάνε περίπατο και τα κράτη σπεύδουν με τεράστια πακέτα να διασώσουν τις τράπεζες μιας και αυτές, μαζί με την εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης, αποτελούν βασικούς πυλώνες και αιμοδότες του καπιταλισμού. Αυτό, σε συνδυασμό με την άνοδο των επιτοκίων των ομολόγων του δημοσίου και το πάγωμα των πιστώσεων από την μεριά των τραπεζών, επηρεάζουν τους ισολογισμούς των κρατών και αυξάνουν (το ήδη τεράστιο) δημόσιο χρέος των περισσότερων από αυτά μεταβάλλοντας την κρίση και σε δημοσιονομική.

Κρίση και ελληνικός καπιταλισμός

Η παγκόσμια οικονομική κρίση εκδηλώνεται με διαφορές σε κάθε χώρα εξαιτίας των ιδιαιτεροτήτων που διέπουν τον τρόπο λειτουργίας κάθε κράτους. Ο ελληνικός καπιταλισμός αποτελεί μια ιδιαίτερη περίπτωση σε σχέση με την υπόλοιπη Δύση αφού το ελληνικό κράτος δεν κατάφερε ποτέ στην ουσία να αναπτύξει ισχυρή βιομηχανία και βασίστηκε στις πελατειακές σχέσεις που

προώθησαν όλοι οι κυβερνώντες -ανεξαιρέτως κομματικής προέλευσης.

Η διαφθορά, η κακοδιαχείριση (τρανταχτό παράδειγμα η καταλήστευση, με συνέπεια την χρεωκοπία, των διαφόρων ταμείων) και η πολιτική υποτέλειας ήταν πάντα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του ελληνικού κράτους με αποτέλεσμα η οικονομία να βρίσκεται μονίμως σε καθεστώς αδυναμίας.

Οι πολιτικές της Ε.Ε κατέστρεψαν τους όποιους παραγωγικούς τομείς (πρωτογενή τομέα), ενώ μαζί με τις επιλογές των κυβερνήσεων εκτόξευσαν τα ελλείμματα από την δεκαετία το '80 και έπειτα (ελλείμματα που εμφανίζονται στο ελληνικό κράτος σχεδόν ταυτόχρονα με την ίδρυση του) και δημιούργησαν μια χώρα-καταναλωτή των προϊόντων των εύρωστων χωρών της Δύσης. Παράλληλα, η ψευδεπίγραφη ευημερία των δεκαετιών '90 και '00 οδήγησε σε "φαγοπότια" τύπου Χρηματιστήριου και Ολυμπιακών Αγώνων. Ο ερχομός της κρίσης κάνει φανερό και στον πλέον δύσπιστο ποια είναι η πραγματικότητα και το πόσο σκληρή αυτή αποδεικνύεται.

Αναδιάρθρωση μέσω συναίνεσης

Παρατηρώντας την ιστορία είναι εύκολο να διαπιστώσουμε ότι οι συνέπειες της κρίσης δεν περιορίζονται μόνο στο οικονομικό επίπεδο αλλά πάντα εξαπλώνονται και στο κοινωνικό/πολιτικό. Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα, οι διαχειριστές του συστήματος επιδιώκουν να επαναφέρουν την "ομαλότητα" που επιβάλλει αύξηση των κερδών για το κεφάλαιο και τη συνέχιση των όρων εκμετάλλευσης για την εργατική τάξη.

Στην κρίση του 1929, στην προσπάθεια αναδιάρθρωσης του καπιταλισμού, είδαμε να προκρίνεται η λύση της ανόδου ακροδεξιών-φασιστικών καθεστώτων που οδήγησαν στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο με τα γνωστά σε όλους μας επακόλουθα. Το σύστημα, παρότι πληγωμένο, κατάφερε να επιβιώσει μέσα από το αίμα εκατομμυρίων θυμάτων. Αυτό που χρειαζόταν για να εδραιώσει απόλυτα την κυριαρχία του, έχοντας απέναντι του και το αντίπαλο δέος του "υπαρκτού" "σοσιαλισμού", ήταν η σύναψη ενός νέου "κοινωνικού συμβολαίου" μεταξύ εξουσιαστών και εξουσιαζόμενων.

Στη Δύση το βρήκε στο όνομα του "κοινωνικού κράτους" (ή "κράτους πρόνοι-ας") και μιας σειράς μηχανισμών σχετικής αναδιανομής του εισοδήματος. Αυξήσεις μισθών, ασφάλιση, δημόσια δωρεάν υγεία και παιδεία επέφεραν ένα ταξικό συμβιβασμό που οδήγησε στη "χρυσή εποχή" του καπιταλισμού. Ο συμβιβασμός αυτός όμως περιόριζε την κερδοφορία του κεφαλαίου με αποτέλεσμα αυτό να αναζητήσει διέξοδο σε χώρες της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής, τις οποίες εκμεταλλεύτηκε στυγνά. Οι πολυεθνικές οι οποίες εισήχθησαν σε αυτές τις χώρες, με το πρόσχημα της ανάπτυξης, εκμεταλλεύτηκαν στο έπακρο το φτηνό εργατικό δυναμικό αλλά και τα ελάχιστα εργασιακά δικαιώματα. Για να στηρίξουν μάλιστα αυτήν την πολιτική τους εγκαθίδρυσαν δικτα-

τορίες που εξυπηρετούσαν τα οικονομικά και πολιτικά τους συμφέροντα.

Η διέξοδος αυτή αποδείχθηκε πρόσκαιρη. Η στροφή ξανά στις ανεπτυγμένες χώρες, σε συνδυασμό με τις κρίσεις της δεκαετίας του '70 και του εργατικού αγώνα και διεκδικήσεις οδηγεί στην υιοθέτηση του νεοφιλελεύθερου μοντέλου (ιδιωτικοποιήσεις, “ανοιχτές” αγορές, περιορισμός δημοσιονομικών δαπανών, περιορισμός κρατικών παρεμβάσεων). Μοντέλο που προωθήθηκε τη δεκαετία του '80 και κυριάρχησε από την πτώση του αντίπαλου δέους (1989) και ύστερα. Παρά τις επιθέσεις κράτους και κεφαλαίου στα εργατικά κεκτημένα, το “κοινωνικό συμβόλαιο” βρίσκεται ακόμη εν ισχύ εμπλουτισμένο με λογικές ατομικότητας και εύκολης κοινωνικής ανέλιξης. Κοινή επιδίωξη των παραπάνω είναι η απόσπαση της συναίνεσης από το μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας, καθοριστική για τα σχέδια των καπιταλιστών.

Σε τοπικό επίπεδο, πρόσφατα παραδείγματα απόσπασης της συναίνεσης του λαού είναι τα “κοινά οράματα” της εισόδου στην Ο.Ν.Ε. και της διοργάνωσης των Ολυμπιακών Αγώνων.

Από την συναίνεση στην επιβολή

Στη σημερινή προσπάθεια αναδιάρθρωσης φαίνεται να εγκαταλείπεται η έννοια της συναίνεσης και να περνάμε σε αυτή της επιβολής. Στον διαρκή αγώνα του για κέρδος ο καπιταλισμός δεν έχει πλέον την πολυτέλεια του “κοινωνικού κράτους”. Η πίεση που δέχεται δεν αφήνει περιθώρια για παροχές προς τους εργαζόμενους και αναζητά έτσι ένα νέο, κυρίαρχο μοντέλο άσκησης κοινωνικού ελέγχου.

Σε αυτή την προσπάθεια το ελληνικό κράτος έχει κυρίαρχο ρόλο. Όντας ο αδύναμος κρίκος στην Ευρωζώνη, με ένα χρέος μη αντιμετωπίσιμο (γεγονός που γνωρίζουν οι εμπνευστές και υλοποιείς των μνημονίων μιας και οι ίδιοι το δημιούργησαν και ωφελήθηκαν από αυτό) βρίσκεται πρώτο μπροστά σε αδιέξοδο. Από το αδιέξοδο αυτό αναλαμβάνει να το σώσει η τρόικα σε αगाστή συνεργασία με τους ντόπιους κυβερνώντες.

Στην ουσία ο ελληνικός λαός γίνεται το πειραματόζωο για την εφαρμογή των νέων σχεδιασμών.⁴

Εδώ πρέπει να γίνει μια αναφορά στην, ανόητη ή με όφελος εκφρασθείσα, άποψη ότι το ελληνικό κράτος επιλέχθηκε λόγω του “αιώνιου φθόνου” των

Ευρωπαίων προς τους Έλληνες ή ότι η “τεμπελιά” του λαού οδήγησε σε αυτή την κατάσταση.

Η παραπάνω άποψη εκφράζεται από την ντόπια και ξένη ολιγαρχία. Απόψεις σαν αυτή όχι μόνο αφήνουν στο απυρόβλητο το ίδιο το σύστημα αλλά και μέσω του εθνικισμού και του λαϊκισμού προσφέρουν στήριγμα σε αυτό. Επιστρέφοντας στα προηγούμενα, η επιλογή του ελληνικού κράτους ως πειραματόζωο σκοπεύει σε δύο κατευθύνσεις. Καταρχάς, στην ανάγκη να περιοριστούν οι ταξικές εντάσεις, λόγω της επιβολής μνημονίων.

Στο όνομα ενός φαντασιακού “κοινού καλού” επιβάλλεται ένα καθεστώς έκτακτης ανάγκης (ουσιαστικά με κατάργηση της διάκρισης μεταξύ νομοθετικής, εκτελεστικής και δικαστικής εξουσία και υποβολή σε μια κεντρική) και οξυμένης καταστολής που αποκτά όμως χαρακτηριστικά μονιμότητας. Έτσι δημιουργείται μια νέα πραγματικότητα στον τρόπο λειτουργίας του καπιταλισμού, που βέβαια διαφέρει από την προηγούμενη, στην οξυμένη μορφή της εκμετάλλευσης. Επιπλέον, με την κρίση στην Ευρώπη να θέτει σε κίνδυνο την ίδια την ύπαρξη της Ε.Ε. και την αδυναμία απόσπασης συναίνεσης μέσω παροχών (παροχών που επ’ ουδενί ανταποκρίνονται στην παραγωγή της εργατικής δύναμης), επιλέγεται από τη μια η δημιουργία ενός σκληρού πυρήνα χωρών (Βόρεια Ευρώπη) που θα συγκεντρώσουν στα χέρια τους την πολιτική και οικονομική εξουσία και από την άλλη χώρες-δορυφόροι χωρίς καμία δυνατότητα ουσιαστικής ανάπτυξης και απώλεια κάθε κυριαρχίας στις επιλογές τους.

Ο κύκλος της δήθεν ευημερίας που ο καπιταλισμός πρόσφερε, που συνεχώς άνοιγε και που όλοι ήταν πρόθυμοι να εισέλθουν, αρχίζει να συρρικνώνεται και πολλοί θα μείνουν στην απ’ έξω...

Στην εποχή των μνημονίων

Τι μας υπόσχεται η νέα αυτή πραγματικότητα; Η ψήφιση των μνημονίων, με τα μέτρα που αυτά επιτάσσουν, έρχεται να διαλύσει και τα όποια εργατικά δικαιώματα είχαν απομείνει. Στα πλαίσια της αναδιάρθρωσης βιώνουμε μια ολομέτωπη επίθεση και κεκτημένα δεκαετιών (που έστω και ως προϊόν συμβιβασμού μεταξύ κράτους και αγωνιζόμενων για την προσωρινή υποχώρηση των αγώνων, δεν χαρίστηκαν αλλά κερδήθηκαν με αγώνες και αίμα) χάνονται

εν μια νυκτί. Οι μισθοί περικόπτονται την ίδια ώρα που το κόστος ζωής έχει φτάσει σε δυσθεώρητα επίπεδα. Η ανεργία οδηγεί σε απόγνωση το ένα τρίτο του εργατικού δυναμικού και τις οικογένειες τους, ενώ η επισφάλεια (ημιαπασχόληση, ολιγόμηνα προγράμματα, “μαύρη” εργασία, άρση μονιμότητας) και η ελαστικότητα (κατάργηση ωραρίου, άνοιγμα καταστημάτων την Κυριακή κτλ.) όπως και η κατάργηση της ΣΣΕ(Συλλογική Σύμβαση Εργασίας) έχουν γίνει οι βασικές εργασιακές σχέσεις. Ταυτόχρονα, στα πλαίσια των περικοπών για τη “σωτηρία της πατρίδας”, η υγεία και η παιδεία από βασικά αγαθά μετατρέπονται σε προϊόντα πολυτελείας για λίγους ενώ η δημόσια περιουσία και οι φορείς κοινής ωφέλειας οδεύουν εξ ολοκλήρου σε ιδιωτικοποίηση. Μια σειρά μέτρων, που όντας πάντα τα τελευταία (για να ακολουθήσουν σύντομα τα επόμενα), θα οδηγήσουν στο μέλλον στην ανάπτυξη. Μια ανάπτυξη, που αν τελικά έρθει, υπόσχεται δικαιώματα σκλάβου και μισθούς πείνας για κάθε εργαζόμενο και ένα φθηνό και βολικό περιβάλλον επένδυσης για το ντόπιο και διεθνές κεφάλαιο.

Καπιταλιστική υπαιτιότητα και λογικές διαχείρισης

Ως συμπέρασμα των παραπάνω, το καπιταλιστικό σύστημα καταφέρνει να επιβιώνει μέσα από μια συνεχή διαδοχή κρίσεων και αναδιάρθρωσης. Η συνεχής αναζήτηση για την αύξηση του ποσοστού κέρδους οδήγησε σήμερα σε μια διάσπαση της σχέσης παραγωγή-κατανάλωση (πλέον έχουμε υπερπαραγωγή και υποκατανάλωση) με ταυτόχρονη αδυναμία παροχής σχετικής ευημερίας ή έστω ενός αξιοπρεπούς επιπέδου διαβίωσης. Ακόμη και στις χώρες που αποτελούν τα νέα πρότυπα των εξουσιαστών και όπου συνεχίζεται η καπιταλιστική ανάπτυξη, με πρώτη την Κίνα, παρατηρείται το φαινόμενο των σταθμευμένων κεφαλαίων, κεφαλαίων δηλαδή που δεν μπορούν να επαναεπενδυθούν ώστε να συνεχιστεί η ομαλή λειτουργία του συστήματος. Στην προσπάθεια για να σταθούν ξανά δυνατοί στα πόδια τους αποδέχονται εσωτερικές, δικές τους απώλειες με την μορφή καταστροφής του πλεονάζοντος κεφαλαίου αλλά μετακυλούν το μεγαλύτερο κομμάτι στο σύνηθες αντικείμενο εκμετάλλευσης, το λαό.

Οι κινήσεις τους, με σαφή προσανατολισμό (διάσωση τραπεζικού συστήματος, μείωση της αξίας της εργατικής δύναμης), έχουν αμφίβολη αποτελεσματικότητα. Σε ευρωπαϊκό επίπεδο, αυτό διαφαίνεται από την λογική της επιλογής πειραματόζωου (Ελλάδα) για πολιτικές και μέτρα που θα επιβληθούν και στην υπόλοιπη Ευρώπη προσαρμοσμένα σε κάθε χώρα και ανάλογα με την αποτελεσματικότητα τους εδώ. Γίνεται πλέον πιο φανερό από ποτέ ότι το πρόβλημα είναι ο ίδιος ο καπιταλισμός και τα κάθε είδους μέτρα-μνημόνια δεν αποτελούν παρά κομμάτι στην προσπάθεια διάσωσής του. Ως διέξοδο, από ένα κομμάτι της αριστεράς, ακούγεται η πρόταση για την προσπάθεια δημιουργίας ενός

“καπιταλισμού με ανθρώπινο πρόσωπο” μέσω ενός διαφορετικού τρόπου διακυβέρνησης και διαχείρισης.

Ενός συστήματος όπου κρατικός παρεμβατισμός και ιδιωτική πρωτοβουλία θα συνυπάρχουν σε μια μεικτή οικονομία με στόχο την παροχή ευκαιριών σε όλους και τη συνολική ευημερία. Είτε αμφισβητούμε είτε όχι τις προθέσεις των υποστηρικτών αυτής της άποψης, πρέπει να γίνει κατανοητό ότι αυτό που ίσως επιτευχθεί είναι ένα μάζεμα του όλο και διογκωμένου χάσματος μεταξύ φτωχών και πλουσίων, μέσω της βελτίωσης στους τομείς των κοινωνικών αγαθών (υγεία, παιδεία) και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων με ταυτόχρονη επιστροφή εργασιακών κεκτημένων. Και αυτό, ανεξάρτητα από το αν οι πολιτικές αυτές υιοθετηθούν από μεμονωμένα κράτη ή από ευρύτερους σχηματισμούς (πχ Ε.Ε). Η κριτική στα παραπάνω έγκειται στο γεγονός ότι στη ουσία μένει ανέγγιχτη η σχέση εκμεταλλευτή/εκμεταλλεόμενου καθώς και το κυρίαρχο μοντέλο παραγωγής με αποτέλεσμα τη διατήρηση των ταξικών διαχωρισμών και την καπιταλιστική κυριαρχία στην οικονομία και κατ’ επέκταση στην κοινωνία.

Στη βάση αυτή και οι προσπάθειες διακίνησης εμπορευμάτων χωρίς μεσάζοντες δεν πρέπει να στοχεύουν στη δημιουργία μιας παράλληλης, με τον καπιταλισμό, οικονομίας που θα συνυπάρξει με αυτόν, αλλά να αποτελέσουν, πέρα από μέσο ικανοποίησης βασικών αναγκών, παράδειγμα για ένα διαφορετικό τρόπο λειτουργίας και εργαλείο για το ξεπέραςμα του. Φυσικά, τα εθνικιστικά-νεοναζιστικά μορφώματα δεν έχουν τίποτα να προσφέρουν στο ξεπέραςμα της κρίσης και του συστήματος μιας και αποτελώντας γέννημα-θρέμμα του καπιταλισμού αφήνουν ανέγγιχτη κάθε σχέση εκμετάλλευσης, επιδιώκοντας απλά να αποπροσανατολίσουν την κοινωνία δημιουργώντας εξιλαστήρια θύματα (μετανάστες) και προωθώντας μια τυφλή υπακοή και πειθαρχία.

Για μια κοινωνία χωρίς καπιταλισμό...

Αυτό που σε προσωπικό και συλλογικό επίπεδο πρέπει καταρχάς να γίνει είναι η συνειδητοποίηση της θέσης του καθενός μέσα σε αυτό το σύστημα και το ότι αυτό δεν είχε ποτέ τίποτα ουσιαστικό να προσφέρει ούτε σε οικονομικό ούτε σε κοινωνικό επίπεδο και δεν μπορεί πλέον να είναι ανεκτό. Οι υποσχέσεις περί ευμάρειας και “δικαιώματος στο όνειρο” καταρρέουν και μπροστά μας είναι ένα μέλλον εντεινόμενης εκμετάλλευσης, καταστολής και φτωχοποίησης για όλο και μεγαλύτερα κομμάτια του πληθυσμού. Η συνειδητοποίηση της πραγματικότητας και η προσπάθεια απαγκίστρωσης από κυρίαρχα και επιβαλλόμενα, μέσω κυρίως των ΜΜΕ και της διαφήμισης, μοντέλα διαβίωσης είναι ένα πρώτο σημαντικό βήμα. Καίρια επίσης είναι η κατάρρευση της πίστης στην κοινή μοίρα και τα κοινά συμφέροντα ενός κρατικού σχηματισμού αφήνοντας έξω κάθε ταξικό διαχωρισμό. Μιας πίστη, που στηριζόμενη σε απάτες και

φέματα, εξυπηρετεί τέλεια τις επιδιώξεις των κυρίαρχων και δημιουργεί στρατιές υπηκόων. Οι επαφές του ντόπιου κεφαλαίου με την τρόικα για την υιοθέτηση σκληρότερων αντεργατικών μέτρων προς όφελος τους είναι ένα μόνο παράδειγμα ότι τίποτα κοινό δεν έχουμε μαζί τους. Τα συμφέροντα μας είναι διαμετρικά αντίθετα. Φυσικά, παρά την βαθιά κρίση που περνάει το σύστημα, δεν πρόκειται να καταρρεύσει από μόνο του.

Αντιθέτως, θα επιδιώξει με κάθε τρόπο να επιμηκύνει τα πεπερασμένα του όρια πατώντας κυριολεκτικά πάνω μας. Δική μας στόχευση πρέπει να αποτελέσει, σε ένα πρώτο στάδιο, η απόκρουση της γενικευμένης επίθεσης στις ζωές μας με ταυτόχρονη προετοιμασία των όρων για την ολική ανατροπή του. Να γίνει σαφές ότι δεν επιθυμούμε μια επιστροφή σε μια παλιά κανονικότητα αλλά οραματιζόμαστε μια νέα κοινωνική συνθήκη που σήμερα, εν μέσω κρίσης, είναι πιο ορατή και αναγκαία παρά ποτέ.

Αυτό απαιτεί σκληρό, διαρκή και συλλογικό αγώνα σε κάθε επίπεδο της ζωής μας. Την απόκτηση συνειδησης μέσω της γνώσης και της ζύμωσης στους ταξικούς-κοινωνικούς αγώνες.

Την αυτοοργανωμένη δράση μέσα στους χώρους εργασίας, με τη δημιουργία αυτόνομων (από κόμματα) σωματείων βάσης και εργατικών συνελεύσεων, που θα βρεθεί απέναντι από τις γραφειοκρατικές και κομματικές συνδικαλιστικές ηγεσίες και αδιαμεσολάβητα θα δώσει αγώνες για καλύτερες εργασιακές συνθήκες αλλά θα θέτει και συνολικότερα ζητήματα σε εργασιακό και κοινωνικό επίπεδο. Την οργάνωση της, πέραν της εργασίας, καθημερινότητας μας μέσα από συνελεύσεις γειτονιάς, συλλογικές κουζίνες, χαριστικά-ανταλλακτικά παζάρια που θα προάγουν τις έννοιες της αλληλεγγύης και της αλληλοβοήθειας.

Κινήσεις και δράσεις, που ήδη έχουν κάνει την εμφάνιση τους, και που αρνούμενες να αποτελέσουν μέρος της λύσης των προβλημάτων του καπιταλισμού, θα αντισταθούν στην προωθούμενη άνοδο του ρατσισμού και θα ανοίξουν το δρόμο για την οριστική ρήξη και την καταστροφή αυτού του συστήματος εκμετάλλευσης.

1. Για μια πιο περιεκτική ανάλυση διαβάστε : **“Οικονομική Κρίση και Κρίση Συνείδησης”**, Χορός της Καρμανιόλας, 2009, <http://xorostiskarmaniolas.blogspot.gr/>

2. **CDS (credit default swaps)** : Πρόκειται για ένα είδος “ασφάλιστρου” έναντι ομολόγων που εκδίδονται από κράτη ή επιχειρήσεις. Αγοράζονται από επενδυτές ως κάλυψη για την περίπτωση χρεοκοπίας του κράτους ή της επιχείρησης. Χρησιμοποιούνται από τα τέλη της δεκαετίας του '90.

3. Ο νεοφιλελευθερισμός διαμορφώνει τους όρους που διέπουν την αγορά και την κυκλοφορία των προϊόντων ως εξής: Το κράτος πρέπει να έχει περιορισμένο ρόλο ενώ το ιδιωτικό κεφάλαιο να δρα (σχεδόν) ανεξέλεγκτα.

4. Στην ουσία, οι σχεδιασμοί αυτοί δεν είναι τόσο νέοι μιας και παραλλαγή τους εφαρμόστηκε στην Αφρική και τη Λατινική Αμερική την δεκαετία του '80. **Βλέπε το 13ο τεύχος του Cahiers de Politique (1996)** που είναι το επίσημο περιοδικό του ΟΟΣΑ.

Τα τελευταία χρόνια παρατηρούμε μια συνεχιζόμενη αύξηση των ρατσιστικών απόψεων και αντιλήψεων, όσο και των κοινωνικών διαχωρισμών τόσο στην Ελλάδα όσο και στην υπόλοιπη Ευρώπη. Η αύξηση αυτή θεωρούμε ότι δεν είναι καθόλου τυχαία αλλά βρίσκεται σε "σύμπραξη" με την οικονομική και κοινωνική κρίση. Μερικές από τις εκφράσεις που ακούμε συνέχεια γύρω μας στη δουλειά, στις γειτονιές, στα καφενεία, σε σχολεία είναι: "οι μετανάστες μας παίρνουν τις δουλειές", "η εγκληματικότητα αυξήθηκε λόγω των μεταναστών", "οι δημόσιοι υπάλληλοι μας έφεραν εδώ που είμαστε", "οι συνδικαλιστές φταίνε για την κατάσταση και αυτοί που κάνουν πορείες και κλείνουν τους δρόμους", "οι ξένοι είναι εστία μόλυνσης". Φυσικά δεν μπορούμε να υποστηρίξουμε ότι και προ κρίσης δεν υπήρχαν τέτοιου είδους λογικές. Ο ρατσισμός είναι ένα "όπλο" που χρησιμοποιείται από το σύστημα για να προκληθεί διασπαστεί, ελεγχθεί και αποδυναμωθεί η εργατική τάξη. Ένα "όπλο" που η ίδια η αστική τάξη και το κεφάλαιο "παράγουν" (μαζί με τη βία, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την εξαθλίωση και την μιζέρια) και η εργατική τάξη "καταναλώνει" και "αναπαράγει".

Η ολοένα αυξανόμενη συντηρητικοποίηση κομματιών της κοινωνίας δεν προήλθε μόνο από τη σημερινή κοινωνικοοικονομική κατάσταση, η οποία απλά μας έδειξε την έλλειψη κριτικής σκέψης και ιστορικής γνώσης και απέδειξε ότι πνευματικά και πολιτικά είμαστε "γυμνοί", αλλά εκφράζονταν όλα αυτά τα χρόνια από τα κόμματα εξουσίας (ΝΔ και ΠΑΣΟΚ) και μη (ΛΑΟΣ και λοιπά πατριωτικά κόμματα-πτώματα), τα ΜΜΕ και ένα μεγάλο κομμάτι της εκκλησίας. Ο Σαμαράς στην προεκλογική περίοδο μας προέτρεπε "να ανακαταλάβουμε τις πόλεις" (από τους μετανάστες), ο Καμένος (όνομα και πράμα...) μιλούσε για τον κίνδυνο της Τουρκίας, μητροπολίτες υποστήριζαν ότι η Ελλάδα έχει γίνει χωρά ομοφυλοφίλων και άθεων, ο Καρατζαφέρης για όσο διάστημα υπήρξε στην κεντρική πολιτική σκηνή μιλούσε για ένα έθνος μεγάλο και ισχυρό. "Αγανακτισμένοι πολίτες" των προηγούμενων ετών αντιδρούσαν σε κάθε τι αγωνιστικό και ριζοσπαστικό έβγαινε στους δρόμους με τη συνήθη δικαιολογία ότι τους ενοχλούν κλείνοντας δρόμους και ότι αποτελούν μειοψηφίες. Βεβαίως πλέον έχουμε και τους νεοναζί των Χρυσών Αυγών που το σύστημα χρησιμοποιεί στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό. Αυτοί οι "πατριώτες" δεν δίστασαν να δεχτούν αναντίρρητα το ξεπούλημα της Αγροτικής Τράπεζας, να ζητούν φοροπαλλαγές για τους βιομηχάνους και τους εφοπλιστές και να υπόσχονται δουλειές στους ντόπιους με 15 ευρώ μεροκάματο. Όλα τα παραπάνω βοήθησαν με τον τρόπο τους να γίνει πιο κλειστή η κοινωνία, πιο απομονωμένη, και κυρίως να ζει μέσα στο φόβο απέναντι στο "διαφορετικό" και στο "ξένο".

Στην εποχή των μνημονίων φαίνονται ακόμα πιο ξεκάθαρα αυτές οι ρατσιστικές και κατ' επέκταση διασπαστικές απόψεις που το κεφάλαιο προωθεί στην εργατική τάξη. Στοιχοποιείται κάθε φορά και διαφορετικό κοινωνικό κομμάτι, πρώτα οι μετανάστες, μετά οι δημόσιοι υπάλληλοι, στη συνέχεια οι ελεύθεροι επαγγελματίες... Δημιουργούνται, έτσι, εντάσεις και συγκρούσεις μεταξύ των κοινωνικών ομάδων και από τις οποίες βέβαια κανένας μας δεν έχει κάτι να κερδίσει. Εντείνονται όλες οι μορφές διαχωρισμού/ρατσισμού μεταξύ ιδιωτικών και δημοσίων υπάλληλων, άνεργων, συνταξιούχων

και εργαζομένων, ντόπιων και μεταναστών, χριστιανών και μουσουλμάνων, αντρών και γυναικών. Ας γίνει λοιπόν κατανοητό ότι, για παράδειγμα, ένας ιδιωτικός υπάλληλος δεν έχει να κερδίσει κάτι από τις περικοπές και τις απολύσεις των δημοσίων υπάλληλων μιας και είναι ο επόμενος στην λίστα. Ο ντόπιος εργάτης δεν έχει να χωρίσει τίποτα με τον μετανάστη αφού και οι δυο μένουν το ίδιο απλήρωτοι δουλεύοντας σε δύσκολες συνθήκες στα εργοστάσια, τα χωράφια και τις επιχειρήσεις παράγοντας προς όφελος των αφενικών. Κανένας θεός δε θα σώσει τον μουσουλμάνο ή τον χριστιανό από την πεινά και την εξαθλίωση. Όσο μια εκδιδόμενη γυναίκα, όντας οροθετική, αποτελεί υγειονομική και κοινωνική "βόμβα" με το κράτος να τις στοχοποιεί και να παραβιάζει με ευκολία τα προσωπικά τους δεδομένα άλλο τόσο θα έπρεπε να αποτελούν πρόβλημα και οι άντρες οι όποιοι συνευρέθηκαν μαζί τους. Αυτές οι ρατσιστικές και διαχωριστικές λογικές δεν αποσκοπούν πουθενά αλλού παρά να μειωθούν οι δυνατότητες ενωτικής αντίδρασης της κοινωνίας αφήνοντας ελεύθερο το πεδίο στην κυριαρχία να αναζητεί τρόπους να αυξήσει τα κέρδη της εις βάρος της.

Επιπλέον, ο διαχωρισμός και κυρίως ο ρατσισμός που η ίδια η εργατική τάξη ασκεί στον εαυτό της, την εμποδίζει στο να δει τον πραγματικό της εχθρό, που δεν είναι άλλος από το υπάρχον σύστημα, και να δημιουργήσει τις συνθήκες ώστε να καταφέρει να τον πολεμήσει. Δυστυχώς αυτές οι αντιλήψεις δεν είναι σημάδια των καιρών μας. Με μια πρόχειρη αναζήτηση σε προηγούμενες, παρόμοιες, ιστορικές περιόδους βλέπουμε παρεμφερή σχέδια "δράσης" από την πλευρά του κεφαλαίου και παρεμφερή στάση από τμήματα της εργατικής τάξης, τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς. Βέβαια, η ίδια πρόχειρη αναζήτηση θα δείξει ότι και μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας συγκρούστηκαν σκληρά με το ρατσισμό και το φασισμό, αντιλαμβανόμενα τα ψευτοδιλήμματα και τις απάτες του κράτους και του κεφαλαίου. Κάποιες φορές μάλιστα με νικηφόρα αποτελέσματα...

Αν θέλεις να λέγεται άνθρωπος

*δεν θα πάψεις ούτε στιγμή ν' αγωνίζεσαι για την ειρήνη και για το δίκιο.
θα βγεις στους δρόμους, θα φωνάζεις, τα χείλια σου θα ματώσουν απ' τις φωνές
το πρόσωπό σου θα ματώσει από τις σφαίρες μα ούτε βήμα πίσω.
Κάθε κραυγή σου μια πετριά στα τζάμια των πολεμοκάπηλων
κάθε χειρονομία σου σα να γκρεμίζεις την αδικία.
Και πρόσεξε: μη ξεχαστείς ούτε στιγμή.
Έτσι λίγο να θυμηθείς τα παιδικά σου χρόνια
αφήνεις χιλιάδες παιδιά να κομματιάζονται την ώρα που παίζουν ανύποπτα στις πολιτείες
μια στιγμή αν κοιτάξεις το ηλιοβασιλέμα
αύριο οι άνθρωποι θα χάνονται στην νύχτα του πολέμου
έτσι και σταματήσεις μια στιγμή να ονειρευτείς
εκατομμύρια ανθρώπινα όνειρα θα γίνουν στάχτη κάτω απ' τις οβίδες.
Δεν έχεις καιρό
δεν έχεις καιρό για τον εαυτό σου
αν θέλεις να λέγεται άνθρωπος...*

Τ. ΛΕΙΒΑΔΙΤΗΣ

Καίριο σημείο αναφοράς σε περιόδους οικονομικής κρίσης είναι η αύξηση του εθνικισμού και του ρατσισμού. Αυτό βέβαια δεν είναι ένα αυθαίρετο συμπέρασμα αλλά γίνεται εύκολα φανερό από παραδείγματα του ιστορικού και πολιτικού παρελθόντος στα οποία μπορεί κάποιος να ανατρέξει. Το ελληνικό κράτος όλα αυτά τα χρόνια προωθεί το ατομικό σε αντίθεση με το συλλογικό, μιλάει για εθνική καθαρότητα, για πατρίδα και για έθνος με πρόθεση, πέρα από τον κοινωνικό έλεγχο, να διαχειριστεί καταστάσεις σαν τις σημερινές. Έχοντας χάσει την αξιοπιστία του, το κράτος προτάσσει το δρόμο της εθνικής ενότητας και ευελπιστεί ότι πίσω από αυτή την εξίσωση δεν θα δούμε το πραγματικό του πρόσωπο. Εδώ έρχεται και δένει η συνταγή με τον ρατσισμό που πετυχαίνει να διαιρέσει την κοινωνία και ακολούθως την εργατική τάξη σε ντόπιους και ξένους, στη συνέχεια να επιτεθεί σε αυτήν και να κρατήσει το πιο υποτιμημένο κομμάτι της, τους μετανάστες, στη θέση του αποδιοπομπαίου τράγου. Στην ενότητα αυτή θα προσπαθήσουμε να αναδείξουμε την αλληλεγγύη προς τους μετανάστες ως ένα από τα σημαντικότερα ζητήματα σήμερα και θα καταρρίψουμε μύθους που κατασκευάζονται γύρω από αυτούς.

Μετανάστες και μύθοι

Το ελληνικό κράτος για να μπορέσει να κατασκευάσει στη συνείδηση της κοινωνίας τους μετανάστες ως έναν από τους κύριους υπαίτιους για τη σημερινή κατάσταση, τους στοχοποιεί. Οι μετανάστες είναι το εύκολο θύμα. Εύκολο θύμα διότι έχουν ελάχιστα έως καθόλου δικαιώματα και είναι δύσκολο να εκφέρουν αντίλογο. Έχουμε ακούσει ότι οι μετανάστες φταίνε για την ανεργία αλλά δεν μας εξηγεί κανένας γιατί μένουν άνεργοι νοσηλευτές, γιατροί, δικηγόροι, μηχανικοί και γενικά πτυχιούχοι. Μήπως οι μετανάστες δουλεύουν σε αυτά τα επαγγέλματα; Πώς γίνεται να φταίνε οι μετανάστες για την κατάρρευση των δημόσιων ταμείων αφού οι πολιτικοί ήταν αυτοί που τζογάρανε τα χρήματα των ασφαλισμένων στο χρηματιστήριο; Αφού οι μετανάστες δεν είναι δημόσιοι υπάλληλοι γιατί γίνονται απολύσεις, περικοπές και μειώσεις μισθών στο δημόσιο; Και αφού δεν υπάρχουν χρήματα, πώς βρίσκονται λεφτά για στρατιωτικούς εξοπλισμούς ώστε να βομβαρδίζονται οι χώρες προέλευσης των μεταναστών; Επαναλαμβάνεται αδιάκοπα ότι «οι μετανά-

στες μικροπωλητές ευθύνονται για τα μαγαζιά που κλείνουν». Στην ουσία όμως, με την αγορά ενός υποκατάστατου, φθηνού, προϊόντος από αυτούς εξοικονομούνται χρήματα με τα οποία θα γίνει αγορά άλλων προϊόντων από καταστήματα, που διαφορετικά δεν θα υπήρχε η δυνατότητα αγοράς. Και φυσικά κανένας δεν χαρακτήρισε το «κίνημα της πατάτας», που γίνεται από ντόπιους, ως κάτι το οποίο βλάπτει τα μανάβικα. Τέλος, η χρήση του όρου "λαθρομετανάστες" (λαθραία είναι τα τσιγάρα, τα ποτά, τα εμπορεύματα γενικά και όχι οι άνθρωποι) από την επίσημη εξουσία και από τα ΜΜΕ, στοχεύει στο να αποβάλλει την ανθρώπινη ιδιότητα από αυτούς και να τους μετατρέψει σε αντικείμενα. Ως αποτέλεσμα έχουμε την υιοθέτηση ρατσιστικού λόγου και έκφρασης μίσους από κομμάτια της κοινωνίας. Και αν αυτό θα μπορούσε να γίνει "κατανοητό" από ανθρώπους σε υποβαθμισμένες περιοχές στα μεγάλα αστικά κέντρα, πως εξηγείται από ανθρώπους σε χωριά, νησιά, επαρχία που σπανίως έρχονται σε επαφή με μετανάστες; Σκοπός των παραπάνω η δημιουργία, όπως προαναφέρθηκε, του εύκολου στόχου όπου ο καθένας από εμάς θα βρίσκει την εκτόνωση των προβλημάτων του ενώ ταυτόχρονα, με το κυνήγι των μεταναστών εδραιώνεται ακόμη περισσότερο η παρουσία των ΜΑΤ και λοιπών μονάδων καταστολής σε κάθε δημόσιο χώρο, απαραίτητη σε εποχή γενικευμένης κρίσης.

Κρατική διαχείριση των μεταναστών

Για να καταφέρει όμως το ελληνικό κράτος να δημιουργήσει καταστάσεις σαν αυτές που περιγράψαμε παραπάνω πρέπει να φέρει τους μετανάστες εργάτες όσο το δυνατόν πιο χαμηλά στην κοινωνική και ταξική διαστρωμάτωση. Παρατηρούμε λοιπόν, μια συστημική διαχείριση των μεταναστών εργατών που επιτυγχάνεται κυρίως με την τρομοκρατία. Κράτος και κεφάλαιο ντύνονται και παίζουν το ρόλο του δασκάλου με συγκεκριμένες απαιτήσεις. "Θα κάνεις ότι σου λέω εγώ, θα δουλεύεις όσο θέλω εγώ, με ότι μεροκάματο θα καθορίσω εγώ, φυσικά ανασφάλιστος, χωρίς εργασιακά δικαιώματα και αν φέρεις αντίρρηση, παράνομος είσαι, θα σε απελάσω". Με αυτόν τον τρόπο το ελληνικό κεφάλαιο δημιουργεί ένα διαχειρίσιμο εργατικό δυναμικό προσαρμοσμένο στις δικές του ανάγκες. Πλήρως εκμεταλλεύσιμο, χωρίς κανένα δικαίωμα, σε καθεστώς ανελευθερίας, τρομοκρατημένο, γκετοποιημένο στις περιοχές που ζει, ούτως ώστε να είναι καλύτερα εποπτευόμενο από τους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Επί της ουσίας δημιουργεί ένα σύγχρονο σκλαβοπάζαρο με πρωταγωνιστές μικρά ή μεγάλα αφεντικά και στο ρόλο του κομπάρσου τους ίδιους τους μετανάστες. Τα παραπάνω αποτελούν μια γενικότερη πολιτική της Ε.Ε. που ενώ επιθυμεί έλεγχο των μεταναστευτικών ροών προς αυτή, παράλληλα χρειάζεται τους μετανάστες χωρίς χαρτιά στο εσωτερικό της. Οι μετανάστες χωρίς χαρτιά αποτελούν ένα φθηνό εργατικό

δυναμικό. Χρησιμεύουν ώστε να περικόπτονται τα δικαιώματα και οι απαιτήσεις των μεταναστών με χαρτιά και στη συνέχεια όλων των εργαζομένων. Η ύπαρξη αυτού του εντελώς υποτιμημένου εργατικού δυναμικού διαιρεί την εργατική τάξη καθώς αποτελεί συστημική επιλογή η καλλιέργεια ένας θεσμικού ρατσισμού, ο οποίος ανακινεί θέματα όπως η μουσουλμανική μαντήλα, η λειτουργία τζαμιών, οργανώνει μαζικές απελάσεις Ρομά (όπως στη Γαλλία για παράδειγμα) κτλ, πολιτική δηλαδή που συντηρεί την ύπαρξη της υποτιμημένης και χωρίς δικαιώματα εργασίας ενώ ταυτόχρονα ικανοποιεί το δημόσιο αίσθημα κατά των μεταναστών το οποίο δημιουργείται από τον κατευθυνόμενο ρατσισμό (μέσω ΜΜΕ). Με άλλα λόγια, ο ρατσισμός αποσκοπεί στη διατήρηση και την αναπαραγωγή του υποτιμημένου εργατικού δυναμικού υπό καθεστώς φόβου. Για να το πούμε αλλιώς, ο ρατσισμός ρίχνει τα μεροκάματα. Στις σημερινές οικονομικές συνθήκες διαμορφώνεται και ένας επιπλέον τρόπος διαχείρισης. Με την Ελλάδα να αποτελεί το πειραματόζωο για τη νέα (με οξυμένη εκμετάλλευση) μορφή καπιταλισμού, περνάμε από την αντιμετώπιση και χρήση των μεταναστών ως φθηνό και εύκολα εκμεταλλεύσιμο εργατικό δυναμικό, στην αντιμετώπιση τους ως "ανθρώπους-σκουπίδια".

Η κρίση οδηγεί σε πάγωμα της ανάπτυξης και στην προσπάθεια αναδιάρθρωσης του καπιταλισμού. Πρώτοι οι μετανάστες, γιατί ακολουθούν σύντομα και μεγάλα κομμάτια των ντόπιων πληθυσμών, δεν είναι τόσο "απαραίτητοι" στην καπιταλιστική οικονομία. Με απλά λόγια, από την ανάγκη για εργατικά χέρια, φθηνά και εκμεταλλεύσιμα, την προηγούμενη περίοδο, με τα ολυμπιακά έργα και την γενικότερη "ανάπτυξη", περνάμε σε μια περίοδο όπου η ανεργία, οι μειώσεις μισθών κτλ κάνουν περιττό το εργατικό δυναμικό αυτό το οποίο εξαφανίζεται σιγά σιγά από τη αγορά εργασίας είτε με τις συχνές επιχειρήσεις σκούπα, είτε με τον εγκλεισμό σε κέντρα κράτησης. Βέβαια δεν μπαίνουμε σε καμία διαδικασία αγιοποίησης των μεταναστών και στεκόμαστε κριτικά απέναντι σε περιπτώσεις θρησκευτικού φανατισμού και μορφών εκμετάλλευσης (σεξισμός, δουλεμπόριο, εργασιακή εκμετάλλευση) μεταξύ τους, συμβάντα που άλλωστε συναντάμε και στους ντόπιους αλλά και σε κάθε κοινωνικό σχηματισμό στα πλαίσια του καπιταλισμού. Η εθνικότητα δεν μπορεί και δεν πρέπει να αποτελεί κριτήριο ενοχής, όπως επίσης δεν αποτελεί και τεκμήριο αθωότητας, μιας και κάθε ένας κρίνεται από τις επιλογές και τις πράξεις του.

Διέξοδοι και θύσεις

Παίρνοντας τη θέση του προβοκάτορα, θεωρώντας ότι υπάρχουν "λύσεις" μέσα στα πλαίσια αυτού του συστήματος η μη υιοθέτησή τους, μας δείχνει την εξ' αρχής θέση του αντιπάλου την οποία αναδείξαμε παραπάνω.

Έτσι, σε μια χώρα που βασιζόταν στον διαλυμένο σήμερα πρωτογενή τομέα, η ύπαρξη μεγάλου φθηνού εργατικού δυναμικού θα ήταν ευλογία για την ανάπτυξη της -πάντα φυσικά με όρους καπιταλιστικής εκμετάλλευσης. Αυτό το ρεαλιστικό, μέσα στα πλαίσια του συστήματος, σχέδιο δεν εφαρμόζεται γιατί ενώ π.χ. η ανάπτυξη του πρωτογενή τομέα είναι στους στόχους που οι κυβερνώντες διακηρύσσουν δημοσίως, αυτό έρχεται σε αντίθεση με τους πραγματικούς στόχους που είναι η διατροφική εξάρτηση, η ενίσχυση των πολυεθνικών, η εξάρτηση από τις τράπεζες, η υποβάθμιση του επιπέδου ζωής κτλ. Σε αυτό το επίπεδο, ακόμα και η χορήγηση χαρτιών στους μετανάστες για ελεύθερη διακίνηση στην Ε.Ε. ως εργατικό δυναμικό θα αποσυμφοριζε το ελληνικό κράτος (που είναι σήμερα η κύρια πύλη εισόδου μεταναστών στην Ε.Ε.). Και αυτό όμως δεν προκρίνεται ως λύση γιατί είναι αντίθετο στη πολιτική της Ε.Ε. στο μεταναστευτικό και στο φαγοπότι γύρω από τα κονδύλια μεταξύ Ε.Ε. και ελληνικού κράτους.

Τέλος, αναφορά πρέπει να γίνει στην συνθήκη Δουβλίνο II που στο εσωτερικό παρουσιάζεται ως κύρια αιτία στοιβάγματος των μεταναστών στην Ελλάδα. Αυτό βέβαια που ξεχνούν να αναφέρουν είναι ότι, αφού η Ελλάδα κρίθηκε "μη ασφαλής τόπος για τους μετανάστες" και "ανίκανη να διαχειριστεί την ανθρωπιστική κρίση" από όργανα της Ευρώπης, οι περισσότερες χώρες έχουν αναστείλει την εφαρμογή της συνθήκης και όσοι αιτούνται άσυλο σε ευρωπαϊκές χώρες δεν επιστρέφονται πλέον στην Ελλάδα. Διέξοδος στα πλαίσια αυτού του συστήματος δεν μπορεί να υπάρξει με τις παραπάνω "λύσεις", διότι αυτές διαχωρίζουν τη θέση των μεταναστών εργατών από τον κοινωνικό και ταξικό ιστό. Από όσα έχουν ειπωθεί στην ενότητα αυτή γίνεται εύκολα κατανοητό ότι ντόπιοι και μετανάστες αποτελούν ενιαίο και αδιαίρετο κομμάτι της εργατικής τάξης. Η λογική διαχωρισμού σε Έλληνες, Αλβανούς, Πακιστανούς κτλ. εργάτες εξυπηρετεί μόνο τα συμφέροντα των αφεντικών μιας και όλοι αποτελούμε γρανάζια στην καπιταλιστική μηχανή. Η απάντηση μας δεν μπορεί να είναι άλλη από κοινούς αγώνες της εργατικής τάξης, τόσο σε τοπικό όσο και σε παγκόσμιο επίπεδο, ενάντια στην εκμετάλλευση, την καταστολή και την εξαθλίωση που αυτό το σύστημα γεννά. Στο πλαίσιο αυτό σημαντικές είναι οι προσπάθειες σύνδεσης ντόπιων και μεταναστών, στην καθημερινότητα και στους αγώνες. Δεν μας χωρίζει καμία πατρίδα, καμία σημαία, καμία θρησκεία.